

[Undervisningsministeren]

Jeg synes, hr. Estrup kom med en række kloge betragtninger, som må føre til overvejelser. Det eneste, jeg manglede, var den konkrete anvisning på, hvad en stakkels minister så skal gøre for at undgå de problemer, han påpeger, for jeg erkender, at alle de problemer, hr. Estrup nævnte, er der. Hvad gør vi helt konkret ved det? På det punkt er jeg meget, meget åben over for gode råd.

Hr. Tinning beskrev det, som om direktoratet for de videregående uddannelser nærmest har grebet disse spareforslag ud af luften. Jeg må minde om, at der forud for brevet af 27. februar 1985 er gået besøgsrunder og en besøgsrunderrapport, en Bisballe-rapport, og en rapport fra det faglige udvalg om naturvidenskab, så man kan vel sige, at sjældent har direktoratet været rustet til tænderne som i denne situation med hensyn til at kunne pege på f.eks. institutnedlæggelser på kvalificeret grundlag.

Men det er lige så klart, at det hele tiden har været forudsætningen, at vi i overensstemmelse med universitetsstyrelseslovens § 9 skulle forelægge dette til høring hos forskningsrådene, og det er nu det, som hr. Estrup vil have slået fast og udpenslet i en dagsorden, hvor det meget detaljeret siges, at i det omfang, forskningsrådene beder om det, skal de altså have tid til efteråret, og det synes jeg er rimeligt. Jeg mener, det var en dårlig minister, som ikke gav et forskningsråd den tid, som det bad om, til at foretage en forskningsmæssig evaluering.

Når Hr. Estrup så spørger, om jeg vil bekræfte, at det dog ikke betyder, at universiteterne og læreanstalterne nu helt skal læne sig tilbage og vente på, at forskningsrådene ordner det, så vil jeg gerne sige: ja, naturligvis. Proceduren er jo den, at man som hele tiden aftalt skal aflevere sine bidrag til ministeriet omkring 1. maj, og derefter forelægger ministeriet dem for forskningsrådene. Det er rækkefølgen, og det vil sige, at der ikke er tale om, at vi nu pludselig griber ind i institutionernes arbejde. Det skal fortsættes og gøres færdigt, og så skal ministeriet forelægge det for forskningsrådene. Det vil jeg gerne bekræfte.

Humanistbekendtgørelsen har været til debat. Det forstår jeg i og for sig ikke. Den har ikke noget med besparelserne at gøre, og de ting, jeg har læst man har sagt om huma-

nistbekendtgørelsen i bladene, har været temmelig uforståelige.

Spørgsmålet om speciale eller ikke speciale mindes jeg ikke noget om, og da jeg dykkede ned i det og spurgte, hvad det i grunden var, viste det sig, at der altså er mulighed for at erstatte specialet med noget andet, som giver samme kompetence som et speciale. Ja men er det så galt? Det er i hvert fald ikke noget, jeg har fundet på, og hvis man synes, det er forfærdeligt, så lad os kigge på det. Men for den, der dykker ned i det og finder ud af, hvad det egentlig er, er det slet ikke så galt, og det giver slet ikke grund til de bekymringer, der har været luftet.

Det er jo sådan, at man i disse debatter på læreanstalterne tit for en sikkerheds skyld bekymrer sig på forhånd: Det kunne jo være, der var noget, der var bekymringsværdigt. Så lad os skynde os at bekymre os, før vi eventuelt får aflyst bekymringen. Sådan har det altid været, og det synes jeg da er udmærket og hyggeligt, men det gør selvfølgelig, at man spiser lidt brød til, når man læser om disse katastrofale ting, som statsmagten nu gør ved de højere læreanstalter. Man skal ofte trække en hel masse fra.

Jeg synes i øvrigt, institutioner for den højeste lærdom i landet egentlig skulle holde en højere standard med hensyn til korrektheden af de informationer, som man lader tilflyde studerende og medarbejdere, og som man kan læse i universitetsblade og andre publikationer..

Hr. Preben Lange kom med et indlæg om eskimologi, som jeg forståeligt nok ikke kan besvare i dag, men jeg vil love at sende hr. Preben Lange en lille redegørelse for studiets vilkår. Så kan han på den måde få besvaret de spørgsmål, han stillede, og som lød velbegrundede.

Med hensyn til faget historie, som ikke blot fru Mette Groes, men også biskoppen over Ålborg stift har beskæftiget sig med i udtalelser, vil jeg gerne sige, mit hjerte brænder lige varmt for historie, hvad enten der uddannes gymnasielærere i historie i Ålborg eller ej. Jeg gør opmærksom på, at det ikke drejer sig om at nedlægge instituttet for historie. Fru Mette Groes har nemlig ret i, at lærerne dér jo underviser alle mulige steder, og historie indgår i en række andre uddannelser. Fint, det skal det blive ved med. Det eneste, vi har sagt, er, at nu skal vi ikke ud-